

Jerusalem den 19 september 2014

Kära vänner!

Att skriva ett nytt rundbrev efter denna händelserika sommar känns som en närmast övermäktig uppgift. Vad av allt som hänt ska jag kommentera? Även om stora delar av Mellanöstern brinner och människor dagligen mördas på de mest brutala sätt i våra grannländer endast några mil bort, är det mest näraliggande ändå det krig som direkt drabbat oss här under de senaste båda månaderna. Jag förmodar dock att de flesta som läser dessa rader har följt detta krig via massmedia regelbundet. Vad kan jag på detta begränsade utrymme lägga till av allt som förmedlats? Det är den uppgiften som känns övermäktig.

Därför vill jag i stället rikta uppmärksamheten på något som är ännu mera näraliggande för er som får detta nyhetsbrev. Det är något som pågår i Sverige just nu, och som i varje fall delvis är resultat av vad som hänt här. Det är ett problem som nog de flesta av er är medvetna om men som blivit alltmera akut under senare år, inte minst under den senaste tiden:

den nyvaknade, nygamla antisemitismen, som nu känner sig stark nog för att våga framträda helt öppet och skamlöst. Även i Sverige!

Ja, faktum är att Sverige i allmänhet och Malmö i synnerhet i internationella medier alltmer kommit att förknippas med antisemitism. Sverige, som under större delen av mitt liv betraktats som en förebild av många länder när det gäller öppenhet, frihet och trygghet, hör jag på olika håll i världen allt oftare nämnas i samband med främlingshat och inte minst antisemitism.

Den sortens öppenhet som nu fläckar Sveriges rykte internationellt är toleransen av öppet antisemitiska grupper och ett nazistparti som tillåts sprida sitt raserhat även i respektabla sammanhang. Det är ett klenkt försvar att nazistpartiet *de facto* inte fick tillräckligt med röster för att vinna några mandat. Här i Israel är ett liknande parti (*Kach*-partiet) förbjudet sedan många år tillbaka. Men i Sverige verkar många ha inställningen att det är ett tecken på demokrati att tillåta den hets mot folkgrupp som högljutt och fräckt ropas ut under många antiisraeliska demonstrationer och det hat som Svenskarnas parti öppet propagerar. Jag tycker att det i själva verket är ett tecken på att våra demokratiska värden håller på att urholkas. I ett land där inte alla dess medborgare kan känna sig säkra går till sist allt färre säkra.

Det är inte för inte som FN:s kommitté mot rasdiskriminering (*Committee on the Elimination of All Forms of Racial Discrimination*) riktar skarp kritik mot Sverige i sin senaste rapport för ett år sedan (23/9 2013). Eftersom denna rapport visar på oroande brister i det svenska rättssystemet och ger konkreta rekommendationer av åtgärder, vill jag gärna citera några punkter under paragraferna 11-13 i rapporten:

- *Kommittén är oroad över ... den rapporterade skillnaden mellan det ökade antalet anmälda hatbrott till polisen och det minskade antalet förundersökningar och fällande domar, i synnerhet när det gäller agitation mot en nationell eller etnisk grupp. Vidare uttrycker kommittén oro över att hatfyllt språk klassas som "agitation", vilket kan leda till en alltför snäv tolkning ...*
- *Staten bör se till att polis, åklagare och domare utbildas för att mera effektivt utreda, åtala och bestraffa hatbrott i alla delar av landet för att minska skillnaden mellan antalet rapporterade fall och fällande domar. (Endast omkring 6% av alla anmälningar leder till åtal; min anmärkning)*
- *Ökningen av hatfyllt språk i massmedia, på internet, inklusive genom vissa inom yrkeskåren ("certain media professionals"). Kommittén anser att ytterligare åtgärder behöver vidtas för att komma åt problemet med hatfyllt språk i massmedia.*
- *Kommittén uppmanar staten att vidta nödvändiga åtgärder för att främja*

tolerans, interkulturell dialog och respekt för människors olikheter, även bland journalister.

- *Kommittén noterar med oro rapporter om att rasistiska och extremistiska organisationer fortsätter verka trots att staten hävdar att dess lagstiftning effektivt förbjuder alla former av rasistiska uttryck, inklusive sådana grupper som driver rasdiskriminering. I detta avseende är kommittén oroad över att statens lagstiftning ... saknar uttryckliga formuleringar som olagligförklarar och förbjuder organisationer som driver och uppmanar till rashat. (En liknande formulering inskräps ytterligare en gång; min anmärkning)*

Se hela rapporten:

http://tbinternet.ohchr.org/_layouts/treatybodyexternal/Download.aspx?symbolno=CERD/C/SWE/CO/19-21&Lang=En

Det är intressant att journalister och mediefolk särskilt nämns i rapporten, liksom att "agitation" tas upp som ett särskilt problem. Det är nämligen svårt att förneka att det föreligger en koppling mellan den ofta svartvita nyhetsrapporteringen från Mellanösternkonflikten och den ökade antisemitismen i Sverige, liksom att antisemitiska hatbrott ofta ursäktas och bortförklaras med att de utgör partsinlagor - "agitation" - i denna konflikt. Med andra ord, antisemitismen legitimeras igen, nu förklädd som Israelkritik, om den inte rentav förklaras som ett påhitt för att legitimera Israels politik.

Självklart föreligger det en skillnad mellan Israelkritik och antisemitism. Det ser vi inte minst här i Israel, där debattens vågor går höga bland judarna, men där självklart ytterst få skulle komma på tanken att göra den kränkande jämförelsen mellan politiken här och apartheid i Sydafrika eller än värre med Nazityskland. Då är gränsen klart överskriden mellan vad som är anständig politisk debatt och rent antisemitiskt hat. Lika lite som en kritisk inställning till Israels aktioner automatiskt skulle innebära antisemitism, lika lite får Israels politik någonsin tas som förevändning för att rättfärdiga judehat - detta alldeles oavsett om det kommer från höger, vänster eller mitten, från kristna, muslimer eller sekulariserade, från Mellanöstern, Afrika eller Sverige.

Oavsett orsaken, är det dock uppenbart att Sveriges judar är alltmer ifrågasatta, hatade, hotade och trakasserade. Det gäller inte bara i det numera ökända Malmö. Antalet angrepp på synagogor, judiska institutioner och enskilda judar är förfärande när man betänker deras ringa antal. Det är inget mindre än en skam för Sverige att våra judiska medborgare ska tvingas dölja sin judiskhet och betvivla att de alls har en framtid i vårt land.

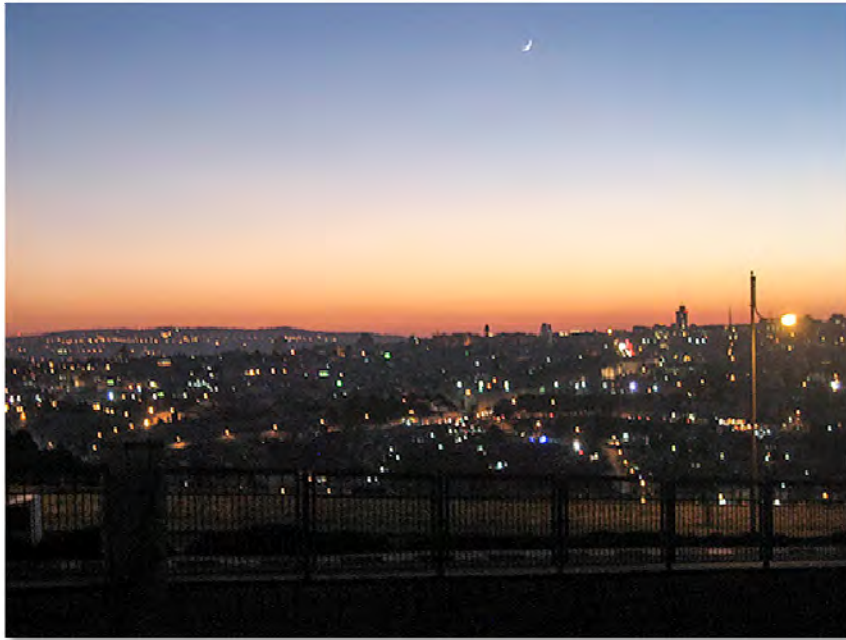
Här firade vi höstens första gudstjänst med svenska församlingen för ett par veckor sedan. Det ger mig anledning till en liten reflexion som anknyter till det jag hittills skrivit. Den söndagen, 12 efter trefaldighet, hade som tema "Friheten i Kristus". Som episteltext lästes Galaterbrevet 4:31-5:6, där hedningarna som kommit till tro uppmanas att inte iaktta omskärelsen, och evangelietexten utgjordes av Markus 2:23-28, som förefaller säga att det inte är så noga med sabbatsbudet.

Är alltså huvudbudskapet på den söndagen att Kristus befriar från omskärelsen och sabbaten, det vill säga judendomens båda främsta förbundstecken? Jag kan inte hjälpa att jag med viss vånda undrar hur predikanter runt om i Sveriges land handskades med det problemet - i den mån de gick in på texterna i sin predikan. Med denna kombination av tema och texter är det sannerligen inte lätt att undvika att förkunnelsen blir både antijudisk och ersättningsteologisk. Detta är endast ett av otaliga exempel på hur oreflekterad kyrkans teologi är när det gäller relationen mellan judar och kristna och hur mycket teologiskt renhållningsarbete som återstår att göra i detta avseende.

Själv fortsätter jag som präst i församlingen här i höst. I två omgångar kommer jag också att undervisa i Hong Kong, vilket jag nämnde i mitt förra nyhetsbrev. Nu närmast reser jag dit den 30 september för min första intensivkurs, som ska handla om judisk tro och judiskt liv med särskild inriktning på årets högtider. I slutet av november börjar nästa kurs - om rabbinisk skrifttolkning med en inledning till den rabbiniska litteraturen. Den tredje kursen äger sedan rum i januari-februari, men från mitten av februari räknar jag med att vara i Sverige för undervisning. Så om ni önskar ett besök då, kan ni väl bara höra av er.

Än en gång vill jag tacka för uppvaktningen i samband med min 65-årsdag. Ett särskilt tack för de gåvor som kommit in under sommaren! Jag måste också meddela att en omläggning av inbetalningssystemet gör att vi inte längre kan läsa meddelanden på inbetalningskortet. Nya inbetalningskort får därför beställas separat. Det går bra att använda min epostadress.

En tidig påminnelse: Nästa vår ordnar Sonia Schlossman och jag två kunskapsresor till platser i Italien med en intressant historia och en betydelsefull judisk och kristen kultur. Den första går till Florens och Venedig 10-15 maj, och den andra som vanligt till Rom, 18-23 maj. För information och anmälningar, kontakta Ulla Terling, tel. 08-58036776; 070-4978978; ulla.terling@comhem.se eller sonia@romajudaica.nu.

När nymånen tänds på kvällen den 24 september går det nya året in.

Nu står vi inför höstens judiska högtider som inleds med nyåret, *Rosh Hashana*, den 25-26 september. Därmed börjar år 5775, som också är ett sabbatsår, vilket vi nog får anledning att återkomma till längre fram. Jag vill därför önska alla judiska läsare av detta nyhetsbrev *Shana tova umetuka* - Ett gott, sött år!

Redan nu samlas stora skaror i bön vid Västra muren som förberedelse till nyåret och försoningsdagen den 4 oktober.

Med de varmaste hälsningar till er alla från Jerusalem,

Er tillgivne

Göran Larssons Jubileumsfond för judisk-kristna relationer

Adress i Israel: Hatekufa 17/4, 92628 Jerusalem

Tel: 00972-2 6481979 eller 00972-50 6850346 (mobil)

Adress i Sverige: Lunden, 519 94 Björketorp

E-postadress: goran.larsson@judiskristnarelationer.se

Hemsida: www.judiskristnarelationer.se

PlusGiro: 195 85 45-4; Bankgiro: 5374-4249

Bank: Nordea. Ibannummer: SE17 9500 0099 6042 1958 5454

BIC eller Swiftkod: NDEASESS